

Cmw Gwylog

Zoals vrijwel al mijn recente schilderijen is ook deze reeks gegroeid uit het verblijf en het werken op één specifieke locatie: Cmw Gwylog, een kleine inham langs de rotskust van Zuidwest Pembrokeshire.

De kleine olieverfpanelen werden gedurende 4 werkperiodes vanop Cmw Gwylog geschilderd. Uit een 50 tal paneeltjes, selecteerde ik een reeks van 24 landschappen. Deze reeks met als ondertitel '24 Variaties op een thema', en waarin herhaling bijgevolg centraal staat, is de kern van mijn bijdrage.

'Veldwerk' is reeds geruime tijd het fundament van mijn artistieke praktijk. Het fysieke contact met de natuur, het wisselend licht, de getijden, de wind, de geur, bepalen in hoge mate het verloop en het resultaat van het schilderen. De vaak lastige en niet te sturen omstandigheden stimuleren experiment en verandering; ze overvallen me en helpen om voldoende variatie te bewaren in het hernemen van eenzelfde motief.

Het langdurig, aandachtig en 'betrokken' aanwezig zijn op eenzelfde afgelegen plek zie ik als een quasi meditatief proces (herhaling is in vele spirituele tradities een belangrijk werktuig). Uiteindelijk tracht ik iets van de 'ziel' van een plek aanwezig te stellen. In een eerder project gebruikte ik hiervoor de term 'Genius Loci'. De visuele waarneming peilt naar diepere lagen. Kijken kantelt naar 'schouwen'.

De (toe)schouwer kan in deze opeenvolgende beelden rondwandelen. Hij probeert zich voor te stellen hoe het voelt om op Cmw Gwylog te vertoeven. Daarnaast kijkt hij mee over de schouder van een schilder. Hij ziet de verschuivingen in compositie, in belichting, in verfgebruik... Hij ziet het gevecht tegen de figuratie, de energie die zicht laat vertalen in brede of nerveuze penseelstreken, in haastige krassen en krijtlijnen. Hij krijgt inzage in het proces van het schilderen. Hij kan zien welke beslissingen genomen worden, hoe de vertaling in verf verschuift, verschaalt, voller wordt. Hij merkt dat de schilderijen van op korte afstand opvallend veel abstracter en vrijer overkomen..

De kleine schilderijen worden opgeborgen in een schrijn. Naar analogie met een relikwie in een religieuze context worden ze bewaard en gekoesterd als herinnering aan een dierbare plek die, als gevolg van de klimaatopwarming, door het wassende water onherroepelijk zal veranderen. Deze ecologische en spiritueel geïnspireerde betekenislaag geeft de tentoonstelling een ritueel karakter.

Naast de olieverfpanelen toon ik vierkante schilderijen op karton in gemengde techniek. Het zijn atelierschilderijen, ze zijn minder fysiek dan de olieverven, ze ruiken niet naar de zee, zijn eerder grafisch, soms agressief. Ik noem het archetypische landschappen (Seelenlandschaften), waarin mijn 'binnenkant' zich vermengt met de ziel van het waargenomen landschap. Door het vierkante, gesloten formaat verschuift de landschappelijke ruimte naar de binnenruimte. Deze 'vierkanten' zijn doorgaans ook sterker geabstraheerd. Ze overstijgen de anekdotiek van een concrete plek.

Veldwerk brengt me tevens bij de vroege pleinairisten, de Barbison schilders, bij Courbet en Rousseau, maar ook bij Constable, Ensor, Boulanger en Vogels. Hun werk ruikt naar mist en paddestoelen. Je voelt een sterkere fysieke betrokkenheid dan bij de landschappen van de impressionisten. Je stapt er in rond met laarzen. Soms zie je er mensen, ze schijnen in harmonie te leven met hun omgeving, afhankelijk wel. Mijn schilderijen zijn onbewoond, Ik ervaar mensen in een landschap vaak als storend, niet respectvol, agressief ... Ook nu nog zijn we uiterst afhankelijk van de natuur. Spijtig genoeg heeft dat besef nauwelijks inpakt op ons gedrag.

Bruno Van Dijck